

414. BARVA

777. (Nápěv 277 [546], 279 [548], 280 [549])

Mein. 76.

Povídají lidi,
že su malovaná,
že je na mých líčkách
barva kupovaná.

Nemá můj tatíček
za toli sedmiček,
aby mně kupoval
barvu do mých líček.

Nemá můj tatíček
za toli tolarů,
aby mně kupoval
do mých líček barvu.

778. *Jiná*

Kdo by řekl, lhal by,
že já nemám barvy.

Má barvička visí
na halúzce v lesí.

415. SLUNCE ZATMĚLÉ

779.

Od Rousínova

Po za - hra - dě za rá - na cho - di - la a na ja - sný ne - be po - hlé - da - la:
I mně slun - ko sví - ti - lo, co mně mé sr - de - čko tě - ši - lo.

Po zahradě za rána chodila
a na jasný nebe pohlédala:
I mně slunko svítilo,
co mně mé srdéčko těšilo.

Nechod, synku, k našemu vokýnku,
nerozšlapuj drobnýho kamýnku,
nerozšlapuj kamení,
šak je tvý chodění darebný.

Svítilo nám přejasný slunýčko,
už nebude, už je darmo všecko.
Už nesmíš k nám chodívat,
sloveček o lásce mluvívat.

416. ODMLUVENÁ

780.

Z Bělé. Zp. I. 249. Erb. I. 126

Před na - mi la - ve - čka, před na - mi la - ve - čka o - hý - bá se, o - hý - bá se.

[: Před nami lavečka, :]
[: ohyba se. :]

moja najmilejší
odmluvena.

Zachodzi slunečko
v hory, v lesy,

Pod ňu je vodzička,
přeliva se.

Dyž je odmluvena,
něbojim se.

že mne v Krmelině
nic něčěši.

Vyperce, macičko,
košulenu.

Přijdzě ta hodzina,
oženim se.

Cěšivavalo mne,
už něbudzě.

Juž mi odmluvaju
mu milenu.

Zeleny jalovec
juž dozrava,

Budzě mne cěšivač
něhdzě indzě.

Juž je košulenu
vyškrobena,

že mne ma milenu
zaněchava.